

50 éves találkozó az Attilában

Az 1965-ben végzett VIII.a. osztály találkozót tartott május 27-én az Iskolában.

A szervezés

Az egykori osztály tagjait az idő szele elsodorta Erzsébetről. Ez már akkor kezdődött, amikor 1963 körül –városrendezési okokból – az iskola környékét dózerolták, és új lakótelepeket kezdtek építeni. A területről a lakókat elköltöztették a már megépült budapesti lakótelepekre.

Ezért 8. osztályban már a József Attila, valamint az Etele-úti lakótelepről is jártak osztálytársaink.

A 20 évvel ezelőtti találkozót Hódosy Regina szervezte, azonban ő 2013-ban elhunyt, összegyűjtött címeire nem leltünk.

A kutatást a neten folytattuk, sajnos a mi generációnk nem Facebook-os generáció, többen még számítógépet sem használnak, így a keresés lelassult.

A megoldást a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala (tovább is van..) jelentette, ahová kérelemmel kellett fordulni az osztálytársak felkutatására. Itt azonban nem adják ki a címeket, csak eljuttatják azt a levelet, amit megír a kérelmező (személyiségi jogok!).

A válaszlevelek, telefonok Érdről, Szentendréről, Solymárról, Rákospalotáról, Újpestről, Ferencvárosból, Kispestről (és néhány még Pesterzsébetről is) érkeztek. Kiderült, hogy a 36 fős osztályból 13 fő elhunyt, sajnos a találkozó előtt pár héttel temették kedves társunkat Rostás Istvánt, így a

Hódosy Regina

megjelenésre alkalmas létszám tovább csökkent. Öten nem válaszoltak (rejtélyes okokból), így 12 főre csökkent a várható létszám.

Utolsó osztályfőnökünk Pesz Anna már erősen akadályoztatva volt a megjelenésben, Két egykori tanárunkat: Telegdi Lajosnét (kémia) és Csörgei Miklóst (ének) sikerült meghívunk.

A mi generációnk

Öt éves fejjel láttuk a tankokat és a vonuló „csepel” teherautókat, lapultunk pincékben. Ott voltunk a televíziózás kezdetén: 58-ban vittük a sámlit a gazdag szomszédhoz, hogy nézhessük az adást (Hétfőn szünnap!). Reggelente munkásmozgalmi indulókra készülődtünk: minden nap a „Vörös Csepel”, meg a „Dobri gyeny”. Persze közben Németh Lehel meg Vámosi-Zárai énekelt. Az ötvenes évek végén már a Szabad Európa rádióból beszűrődött Elvis Prestley. Ott voltunk a beat mozgalom hajnalán: Beatlest hallgattunk, és középiskolában vagy az Illéshez, vagy az Omegához, vagy a Metróhoz „tartoztunk”. Kerouacot meg Salingert (Zabhegyező) olvastunk, és 68-ban rettegve figyeltük Csehszlovákia megszállását. Az „Egri csillagok” c. filmet is ekkor forgatták. A 70-es években szolidaritási nagygyűlésekre jártunk Vietnámért. Filléres dollárkeretből megpróbáltunk nyugatot látni, de néhányunknak indoklás nélkül elutasították a vízum kérelmét. Dolgos évek következtek (család, gyerekek), mígnem bekövetkezett a lehetetlen: a szovjet csapatok kivonultak az országból. Rendszerváltás! Sok céget felvásároltak, bezártak. Sokan közülünk légüres térbe kerültek, megindult a cégalapítás, az egyéni vállalkozások, BT-k. KFT-k kora. A túlhajszolt életmód, olykor a létbizonytalanság érzése. És a jelenkor a maga buktatóival... Ez a generációnk élete (dióhéjban).

Az osztály kialakulása, a tanárok

Az ötvenes évek bőséges gyermekáldása (Ratkó-korszak) következtében 1957-ben igen sok gyermeket irattak első osztályba. Három osztály indult: az „a”, „b” és „c”. Az „a” osztályt dr Kovács Gáborné, a „c” osztályt Fenyves Béláné tanította. Az oktatás heti váltásban, délelőtt, délután folyt, szombaton is volt

tanítás. Másodikra csökkentették az osztályok számát: a „c” osztály gyerekeit részben az „a”-ba, részben a „b”-be vitték át. A mi osztályunk az „a” maradt (lett), és új tanító nénit kaptunk Molnár Ágnes személyében, aki nemrég kaphatta meg diplomáját, mert igen-igen fiatal volt. Harmadik, negyedik osztályban Karádi Gusztáv volt a tanárunk. Erős és pozitív nyomot hagyott emlékezetünkben. Sajnos fiatalon 1980-ban elhunyt, sírja Köveskálon található.

Kovács Gáborné

Fenyves Béláné

Molnár Ágnes

Ötödik, hatodik, hetedik osztályban Óry Jánosné (Mimike) matek tanár volt az ofő, míg távozása után nyolcadikban érkezett Pesz Anna (szintén matek). Az

Óry Jánosné

Devecseri László

Pálfi László

évek alatt számtalan jó tanár tanított, mégis jelenkori beszélgetéseink alatt két karizmatikus egyéniség bukkant fel vissza-viszzatérő módon: Pálfi tanár úr (rajz), aki folyton filozofált az élet dolgairól, valamint Devecseri tanár úr, aki bibliai meséivel kápráztatta el diákjait.

A találkozó

A megjelent osztálytársak végül is:

Bak Kati, Bogdán Juli, Darvas András, Havassy Erzsébet, Hegedűs Hajnalka, Jókai Vali, Keresztesi Károly, Mészáros Anikó, Méry Tibor, Paizs Jenő, Sike Katalin, Tokody András.

Anikó férje is eljött, mivel nagy barátja Keresztesi Karcsi. Végül 15 főre rúgott csoportunk. Korábbi megbeszélésünk szerint Szepesházyiné Kurimay Ágnes igazgató helyettes asszony helyet biztosított számunkra az emeleti 14-es tanteremben. Itt projektor is működik, így a Tokody András által –osztály képekből, emléktárgyakból, helyszínekből- összeállított prezentációt (pps) le lehetett vetíteni.

Az ünnepség (a találkozó) Szepesházyiné köszöntőjével kezdődött,

A köszöntő hallgatósága

majd gyertyát gyújtottunk halottaink emlékére. Csörgei tanár úr rövid imát mondott értük.

Ezután ajándékokat és emléklapot adtunk át tanárainknak.

Telegdi Lajosné emléklapja a következő képen látható:

Csörgei Miklós jófajta borának címkéje:

Kedves pillanata volt a vetítésnek, amikor egy 1964-ben az osztály által írt „csasztuskát” (versikét) Erkel: Hunyadi János dallamára karaoke- szerűen közösen elénekeltünk. A vers egy részlete:

Nyolcadik „A” osztályunknak istenem de jó!

Vakáció előtt állunk és ez nagyon jó.

Nem felejtjük el azért az eddig tanultat,

De azért a jégpályákat sorra járjuk majd.

A történelem tantárgyunk nagyon érdekes,

Devecseri tanár úr tanítja nekünk ezt.

Mesél nekünk Jákobról és Ézsauról is,

Tetszik nekünk ez a mese, még ha hosszú is.

A következő program –az ilyenkor szokásos – „beszámoló diákonként” volt: Kinek hogyan alakult az élete, hány gyermeke, unokája van, mit tett fontosat és kevésbé fontosat az életben. Beszédesebb és szűkszavúbb meséket hallottunk társainktól. Meglepő volt, hogy senki sem panaszkodott, a hallottak szerint az akadályokat mindenki vette.

Az estebéd

Az iskolából együtt átmentünk a Csili éttermébe, ahol ki-ki megrendelhetette kedvenc ételét. Kötetlen beszélgetés kezdődött múltról és jelenről...Az osztálytársak egykori barátsága és egymás iránti szeretete töretlennek bizonyult, fél óra alatt „eltűnt” az elmúlt 50 év, ott folytattuk, ahol abbahagytuk...

Az étteremben (sajnos Telegdiné Margitka nincs a képen).

És a nap vége

21 óra felé az éttermet elhagytuk, de a pincér megsúgta, hogy alattunk a színház teremben pont szerdánként táncos rendezvény van. Lementünk a táncolás szándékával, de néhány zeneszám után lelkesedésünk csappant, mivel belépődíjat kellett (volna) fizetni. Sokáig úgysem akart maradni senki.

Végül nagy nehezen elbúcsúztunk egymástól és elhatároztuk, **hogy nem csak ötven évente szervezünk találkozót!**

Tokody András